

32001L0040

L 149/34

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

2001.6.2.

A TANÁCS 2001/40/EK IRÁNYELVE

(2001. május 28.)

a harmadik országok állampolgárainak kitoloncolásáról hozott határozatok kölcsönös elismeréséről

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre, és különösen annak 63. cikke (3) pontjára,

tekintettel a Francia Köztársaság kezdeményezésére ⁽¹⁾,tekintettel az Európai Parlament véleményére ⁽²⁾,

mivel:

- (1) A szerződés kimondja, hogy a Tanácsnak intézkedéseket kell hoznia a belépési és tartózkodási feltételekkel, valamint az illegális bevándorlással és az illegális tartózkodással összefüggő területekre kiterjedő bevándorlási politikáról.
- (2) Az 1999. október 15–16-i tamperei Európai Tanács ismételt megerősítette eltökéltségét a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térség létrehozása iránt. E célból a menedékkjoggal és a migrációval kapcsolatos közös európai politikának mind a harmadik országok állampolgáraival szembeni méltányos bánásmód biztosítására, mind pedig a migrációs folyamatok jobb irányítására kell irányulnia.
- (3) A nagyobb eredményesség és a tagállamok közötti jobb együttműködés biztosításának igénye a kitoloncolási határozatok végrehajtása során a kitoloncolásról szóló határozatok kölcsönös elismerését követeli meg.
- (4) A harmadik országok állampolgárainak kitoloncolásáról hozott határozatokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-i európai egyezményben, különösen annak 3. és 8. cikkében, valamint a menekültek jogállásáról szóló, 1951. július 28-i genfi egyezményben biztosított alapvető jogokkal összhangban kell elfogadni, ahogy azok a tagállamok közös alkotmányos elveiből fakadnak.
- (5) A tervezett fellépés célját, nevezetesen a tagállamok harmadik országok állampolgárainak kitoloncolásával kapcsolatos együttműködését a tagállamok a megfelelő mértékben nem érhetik el, ezért azt a tervezett fellépés hatásai miatt – a szubszidiaritás elvének megfelelően – a Közösség eredményesebben valósíthatja meg. Ez az irányelv nem terjed túl az e cél eléréséhez szükséges mértéken.

(6) Az Egyesült Királyság és Írország álláspontjáról az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt jegyzőkönyv 3. cikkének megfelelően az Egyesült Királyság 2000. október 18-án levélben jelezte szándékát, hogy ennek az irányelvnek az elfogadásában és alkalmazásában részt kíván venni.

(7) Dániának az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt álláspontjáról szóló jegyzőkönyv 1. és 2. cikkének megfelelően Dánia ennek az irányelvnek az elfogadásában nem vesz részt, ezért e rendelet nem kötelezi és rá nem alkalmazható. Mivel ez az irányelv a schengeni vívmányoknak az Európai Közösséget létrehozó szerződés IV. címének rendelkezései szerinti továbbfejlesztésére irányul, Dánia a fent említett jegyzőkönyv 5. cikkének megfelelően, ennek az irányelvnek a Tanács általi elfogadását követő hat hónapos határidőn belül határoz arról, hogy ezt az irányelvet belső jogába átülteti-e.

(8) Az Izlandi Köztársaság és a Norvég Királyság vonatkozásában az Európai Unió Tanácsa és az említett két állam között 1999. május 18-án kötött megállapodás értelmében ez az irányelv a schengeni vívmányok továbbfejlesztését jelenti. A megállapodásban előírt eljárások befejeztével az ezen irányelvből fakadó jogokat és kötelezettségeket a két említett államra, valamint e két állam és az Európai Közösség olyan tagállamai közötti kapcsolatokban is alkalmazni kell, amelyek ennek az irányelvnek a címzettjei,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

(1) Az 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról 1990. június 19-én Schengenen aláírt egyezmény (a továbbiakban: Schengeni Egyezmény) 23. cikkéből fakadó kötelezettségek és 96. cikke alkalmazásának sérelme nélkül, ennek az irányelvnek az a célja, hogy lehetővé tegye az olyan kitoloncolási határozat elismerését, amelyet valamely tagállam (a továbbiakban: kibocsátó tagállam) illetékes hatósága hozott harmadik országnak egy másik tagállam (a továbbiakban: végrehajtó tagállam) területén tartózkodó állampolgára ellen.

(2) Minden, az (1) bekezdés alapján hozott határozatot a végrehajtó tagállam alkalmazandó jogszabályai szerint hajtanak végre.

(3) Ez az irányelv nem alkalmazható az Unió polgárainak olyan családtagjaira, akik a szabad mozgáshoz való jogukat gyakorolták.

⁽¹⁾ HL C 243., 2000.8.24., 1. o.

⁽²⁾ 2001. március 13-i vélemény (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

2. cikk

Jelen irányelv alkalmazásában:

- a) „harmadik ország állampolgára” az, aki a tagállamok egyikének sem állampolgára;
- b) „kitoloncolási határozat” a kibocsátó tagállam illetékes közigazgatási hatóságának kitoloncolást elrendelő határozata;
- c) „végrehajtási intézkedés” a végrehajtó tagállamnak a kitoloncolási határozat végrehajtására hozott intézkedése.

3. cikk

(1) Az 1. cikkben említett kitoloncolást az alábbi esetekben kell alkalmazni:

- a) harmadik ország állampolgára ellen a közrend és a közbiztonság vagy a nemzetbiztonság súlyos és tényleges fenyegetése alapján kitoloncolási határozatot hoztak az alábbi esetekben:
 - a harmadik ország állampolgárának elítélése a kibocsátó tagállamban legalább egy éves szabadságvesztés-büntetéssel fenyegetett bűncselekmény miatt,
 - alapos okkal feltehető, hogy a harmadik ország állampolgára súlyos bűncselekményt követett el, illetve konkrét jelek utalnak arra, hogy ilyen bűncselekményt szándékozik elkövetni valamely tagállam területén.

A Schengeni Egyezmény 25. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül, amennyiben az érintett személy a végrehajtó tagállam vagy más tagállam által kibocsátott tartózkodási engedéllyel rendelkezik, a végrehajtó tagállam konzultál a kibocsátó tagállammal és az engedélyt kiadó tagállammal. Az e pontnak megfelelően hozott kitoloncolási határozat alapján a tartózkodási engedély visszavonható, amennyiben ezt az engedélyt kiadó állam nemzeti joga lehetővé teszi;

- b) a külföldiek beutazására vagy tartózkodására vonatkozó nemzeti jogszabályok megsértése miatt kitoloncolási határozatot hoznak a harmadik ország állampolgára ellen.

Az a) és b) pontban említett esetekben a kitoloncolási határozatot a kibocsátó tagállam sem vissza nem vonhatja, sem fel nem függesztheti.

(2) A tagállamok ezt az irányelvet az emberi jogok és alapvető szabadságok kellő tiszteletben tartásával alkalmazzák.

(3) Ezt az irányelvet az Európai Közösségek tagállamainak egyikeben benyújtott menedéjog iránti kérelem megvizsgálásáért illetékes állam meghatározásáról szóló egyezmény és a tagállamok között létrejött visszafogadási megállapodások sérelme nélkül kell alkalmazzák.

4. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy a harmadik ország érintett állampolgára az 1. cikk (2) bekezdésében említett minden intézkedés ellen a végrehajtó tagállam jogának megfelelően jogorvoslati eljárást indíthasson.

5. cikk

A személyes adatok védelmét és az adatok biztonságát a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek ⁽¹⁾ megfelelően biztosítják.

A Schengeni Egyezmény 101. és 102. cikkének sérelme nélkül a személyes adatokat tartalmazó adatállományokat ezen irányelv keretében kizárólag az ebben megállapított célokra használják fel.

6. cikk

A kibocsátó tagállam és a végrehajtó tagállam hatóságai ezen irányelv végrehajtása során az együttműködés és információcsere minden megfelelő eszközét felhasználják.

A kibocsátó tagállam a lehető leggyorsabb megfelelő eszközök útján a végrehajtó tagállam rendelkezésére bocsátja a határozat végleges végrehajthatóságát tanúsító összes szükséges okiratot, adott esetben a SIRENE kézikönyv vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően.

A végrehajtó tagállam először megvizsgálja az érintett személy helyzetét annak tisztázására, hogy a kitoloncolási határozat végrehajtása nem ellentétes-e a vonatkozó nemzetközi egyezményekkel, illetve az alkalmazandó nemzeti jogszabályokkal.

A végrehajtó tagállam a végrehajtási intézkedés végrehajtását követően tájékoztatja a kibocsátó tagállamot.

7. cikk

Amennyiben a kitoloncolás a harmadik ország érintett állampolgára(i) költségén nem hajtható végre, a tagállamok az ezen irányelv alkalmazásából eredő pénzügyi egyenlőtlenségeket egymás között kiegyenlítik.

Ennek a cikknek a végrehajtása érdekében a Tanács, a Bizottság javaslata alapján eljárva, 2002. december 2-ig elfogadja a megfelelő kritériumokat és gyakorlati szabályokat. Ezeket a kritériumokat és gyakorlati szabályokat a Schengeni Egyezmény 24. cikkének végrehajtására is alkalmazni kell.

8. cikk

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 2002. december 2-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

⁽¹⁾ HL L 281., 1995.11.23., 31. o.

9. cikk

Ez az irányelv az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetése napján lép hatályba.

10. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei az Európai Közösséget létrehozó szerződésnek megfelelően.

Kelt Brüsszelben, 2001. május 28-án.

a Tanács részéről

az elnök

T. BODSTRÖM
